

Fem alldeles

Nya Milor

Den första:

Bewäringswisa för år 1896.

Den andra:

Soldathustrun.

Den tredje:

Sjömansfång.

Den fjerde:

Den sköna Nos-Mari.

Den femte:

Skördeflickan, Romans.

Pris 12 öre.

Den första:

Bewäringswisa för år 1896.

Mel.: Krenolinwifan.

Ja nu wi äro samlade till wapenöfning här,
Att lära oss marschera och stöta vårt gewär,
Ty tänk om ryssen kommer och man ej öfwad är,
Då kanske att han kniper all bewäring här.

Först när wi blefwo samlade uppå denna hed,
Så blefwo wi uppställda som frigare i led,
Och se'n sidd wi marschera till rustkammaren ned,
I kronans kläder kläddes hwar bewäringsman.

Och ett gewär wi fingo och så en instruktion
Swari wi fingo lära oss rätt frigarefacon,
Att städsse wara kända och ingen seg pultron,
Ty tappra frigare blir hwar bewäring här.

På andra dagen skulle wi börja pröfwa på
Att lära oss marschera och långsam marsch att gå,
Korpralen kommenderade och hur det gick ändå,
Marschera sträckmarsch kan nu hwar bewäringsman.

Se'n fingo wi oss lära handtera vårt gewär,
Att "skyldra" och att "hwila," "före fot" med mer såntder,
"Lägg an," "ge fyr" och träffa, ty wet en sed det är
Att bom det skjuter aldrig nå'n bewäring här.

Se'n uti flyttelinie wi fingo rycka fram
Och liksom Karl den tolfte wi kom i rök och dam.
Till fiender wi hade soldater af vår stam,
Men jegrade det gjorde vår bewäringsman.

Och mat wi få förträfflig, derpå ni lita kan,
Ja både fläsk och ärter samt äfwen kött ibland.
På morgonen så wi kaffe, på qvällen gröt minsann,
Så mat i öfwerflöd får hwar bewäringsman,

Men när wi äro fria då är det mnntert lif,
Då samlas wi och dansa och hör på positiv,
Samt öppna matsäckstrinen, då blir det strid och tiff,
Då will de ha en cognac hwar bewäring här.

De stackars kronowrafen som hemma gå hos mor,
De ana ej den glädje som i krigarsjålen bor.
Wi såg dem stå så snopna när hem ifrån wi for,
Det skamligt war att ej få bli bewäring i år.

Den stackars lilla wännen hon hemma sorgsen går,
Hon undrar wäl och grubblar hwarför ej bref hon får,
Hon kommer hit om söndag, bestämdt jag det er spår,
Då kysser lilla wännen sin bewäring här.

Men snart wi fara hemåt då öfwade wi är,
Då är ej godt för ryssen att han kommer oß för när,
Så fort han blott får se hur wi sköta wårt gewär,
Så bleknar han och flyr för wår bewäring här.

Den andra:

Soldathustrun.

I låga ryttartorpet wid höga Gunneberg,
Der fatt en ensam qwinna, lik snön war hennes färg;
Och tårar föll på linnen på hwilket tungt hon spann,
När långsamt uti spiseln den råa weden brann.

Med förkläds'snibben trasig hon emot ögat tog:
"Wißt är det tio år sen min Ola från mig drog.
Uti den polska sejden, men ej ett enda ord
Jag hördt af honom sedan, wist ligger han i jord.

Wist är han från mig tagen med kulor eller jern,
Och borta är min glädje, min stolthet och mitt wärn,
Och gosken som wi hade, när han for hemifrån,
Den hafwer Herren tagit, och jag wäl gråta må.

Att fitta öfvergifwen är ut och in som jag,
Det är att långsamt pröfwas af ödets hårda slag,
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft,
Och liten är den glädje som jag i lifwet haft.

Ett år wi lefwat samman, blott ett när kriget kom,
Och uti ewig ångslan min glädje bytes om,
Hwar natt i mina drömmar han blodig för mig stod,
Och sedan dog den lille, då swel mig allt mitt mod.

Doç höll jag modet uppe i flera wintrar än,
Jag tänkte att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar som unge kungen wann,
Att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

Men freden kom doç aldrig, ej helsning eller bud,
Ranhända att han lefwet och har mig glömt, o Gud!
Den tanken war mig bitter och outfägelig,
Om bergen wille rasa och falla öfwer mig."

Så qwad den arma Elin en bister winterqwäll,
Och låg sig om bedröfwad uti sitt lugna tjäll.
Då hördes steg derute, hon knappt sig resa hann,
Förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

"God afton," så han sade, "god afton och Guds fred,
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led,
Och tröttnat har min gångare, J lånar mig wäl hus
Och låter mig få sofwa hos er till dagens ljus."

Förmånad hörde Elin den granne herrens ord.
"Jag är en fattig qwinna och ensam på wår jord,
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst". —
"Behöfwer intet håller blott foder åt min häst".

"Jag foder har tillräckligt sen wargen ref min ko,
En sådan ståtlig herre man ej om ondt kan tro,
Och wägar derför bjuda Ers nåd att fitta ner,
Men jag går ut en wänning och efter hästen ser."

"Blif qwar min goda qwinna, det har jag redan gjort,
Ly utan lof en krigsman t'ar för sig på hwar ort."

"Ni kommer då från kriget", bröt Elin häftigt ut. —
"Det gör jag raka vägen, nu är det ändtligt slut".

"Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
Här hör ni ganska trefligt, här är så fint och nått.
Och sjels i bästa åren det synes att ni är,
Hur kommor sig att ensam ni så vill sitta här".

"Det är väl Herrans vilja, hans lag men icke min,
Ty hårdt jag blifwit straffad, men säkert är mitt sinn',
Min man har gått i kriget och säkert är han död,
Jag har ej hört det minsta af honom i min nöd."

"Man bör ej tro det värsta, war riddersmannens svar,
Ty har han äfwen fallit så fins der männer qwar,
En qwinna som en krigsman bör taga sig för sed!
Bör för det första gifva sig och göra klart besked."

"För Guds skull käre herre, nej tala inte så:
Min Ola vill jag trogen igenom lifwet gå."
"Men om sin egen tro Ola emot eder bröt?"
"Då vill jag dö, min herre", och rösten Elin tröt.

"Gråt ej", sad' riddersmannen med en förändrad ton,
"Hwad tjenester han förrättat wid Viljehööks squadron,
Som riddare benämndes och kallades Hans Lodb.
Den karlen vill jag minnas det war en man med mod."

"På mina knän jag beder wälsignade Guds nåd,
Wet ni om honom mera," "Åh ja, ett tappert död,
Som uti Sveriges häfder kanhända får ett rum,
Han räddade sin konung i träffningen wid Stum."

"Förwissad jag mig känner och wet att det är så."
En blick sågs derwid lysa i Elin's ögon blå,
"Ja har han räddat kungen så höfwes mig ej gråt,
Han har mig warit trogen, min Ola mig förlåt."

"Det gör han af allt hjerta," skref riddersmannen bald,
Och slöt den arma qwinnan intill sitt bröst af stål.
"Du är en ärlig qwinna och åt mig olt för god,
Fast af din Ola blifwit ryttmästar Silfwerlod".

Den tredje:

Sjömansfång.

Min lille Edwin är från mig faren,
Till främmand' land så långt från mig,
Han gungar på de böljor klara,
Jag älskar honom så innerlig.

Modern sade: du stolta flicka,
Som åt en sjöman ditt hjerta gaf.
Nu kan du sitta och fåfängt blicka,
Kanske din Edwin han går i qwasf.

Min lille Edwin jag aldrig glömmar,
Om än min kärlek skall gå i qwasf.
Jag gångar mig till de gröna lunder
Att binda transtar till Edwins graf.

Att binda transtar det kan du göra,
Men ej de stanna på Edwins graf.
Hvar grafsten finnes det skall du höra:
Han hwilar ljust i det djupa haf.

En sjöman kommer från långa färden,
Till moderns sluga så glad han går,
Från Edwin helsar, som gått ur werlden,
Oj mer Emeli han ståda får.

Och Emeli hon föll till jorden.
Men blifwer snart ur sin dwala löst,
När blott hon hör dessa ljufwa orden:
Din Edwin kommer re'n denna höst.

När Edwin segeln skulle berga,
Han halkar ned i djupa haf,
Men kom i land på en liten färja
Och blef så bergad ur wåtan graf.

Den lille Edwin har taget hyra,
Han är på väg till sitt kära hem.
Han ämnar njuta mång' stunder dyra
Uti sin Emelis wackra hem.

Den fjerde:

Den sköna Nos-Mari.

Ensam i skogen sjöng den sköna Nos-Mari,
Kom till den klara bäck och såg sin bild deri,
Löst sitt långa hår, log som den fagra wår,
Hwar är den bäck så klar, som bland blommor går,
;: Hwarför ler i dal, skogen i skönt behag,
Hwarför är ängen grön och hwarför sjunger jag ;:

Kom sade bäcken, kom! Du sköna Nos-Mari,
Jag är din spegel här, kom se din bild häri,
Sätt dig inwid min strand, bada din hwita hand,
Läs dina skor och fäll ditt blåa strumpeband,
;: Sätt dig wid björkens rot, bada din wackra fot!
Skölj dina kinder, tag mitt svar emot ;:

Derför är jag så glad du sköna Nos-Mari,
Att jag din spegel är och du dig ser deri.
Derför i skönt behag, blommar min skog i dag,
Derför att Nos-Mari fyllt sjutton år i dag.
;: Derför är himlen ljuf, derför sjunger du.
Derför att bortom skogen bor en hjertetjuf ;:

Derför mottag ett tack från sköna Nos-Mari,
Att jag mig speglat har och varit dig så fri,
Och jag skall minnas den som war min bästa wän,
Till nästa wår jag kommer åter till dig hän.
;: För att få spegla mig; ack ja det önskar jag,
För det du rinner sakta här förbi min väg ;:

Den femte:

Skördeflickan, Romans.

Hon värtte i torvet wid susande skog.
Hwad liljorna drömde det wiste hon nog,
Hon wiste hwad fogeln i lundarne qwad,
Och jemt war hon sorgfri och glad.

Och ärena gingo och fästman hon fick
Han lytte så stolt i sitt krigista stic,
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls,
Att leende samna hans häls.

De skulle ha gift sig, men freden tog slut,
Mot kejsarn af Ryßland drog konungen ut,
Med Gustaf den tredje drog gossen åstad,
Då war hon så sorgfri och glad.

En dag när på åkern hon skylarne band,
Då kom der ett bud ifrån främmande land,
Bäst wisan om Fingal bland tärnorua ljöd
Så sad's det att gossen war död.

Hon stod der så röd bland de waggande ar.
Hur dog han, hon frågte, så darrande strar,
Han wärjde sig manligt bland kulornas bad,
Då blef hon så sorgfri och glad.

O reben bland skylar på grönstande äng,
I systrar, hon sade, min brudliga säng,
Hur skönt är att somna med rågen i frid,
I skördarnes gyllene tid.

Hon lade sig sedan och somnade godt,
På bädden, hon bars in i stugan så brådt,
Hon log in i döden, man hwistade rörd
Att aldrig sågs wadrare skörd,

Och tärnorna sjöngo på grönstande graf
O slumra, wi höllo så hjertligt dig af,
Du band på din kärwe, din wisa du qwad,
Och jemt war du sorgfri och glad.
